

Anneline Larsens 8. marts-tale

Taler

Anneline Larsen
Næstforperson DUF

Dato

8. marts 2025

Sted

Arbejdermuseet

1 Kære alle sammen, Hvor er det fedt at se jer!

For tre år siden ændrede mit liv sig for altid. Det var en onsdag i februar, lidt over middag, at min søn kom til verden. Lille, sårbar og fuld af liv. Fra den dag
5 begyndte en ny epoke, hvor det **endnu** en gang blev tydeligt for mig, hvor tidligt samfundet definerer, hvad vi må, kan og bør – alene på grund af vores køn. Det både hvad angår ham og mig.

10

Hele mit eget liv er jeg blevet mødt af utallige forventninger om, hvad jeg skulle interessere mig for, hvordan jeg skulle klæde mig, og hvordan jeg burde opføre mig. Da jeg var barn fik jeg babyborn-dukke, Barbier og Bratz stukket i hænderne. Meget selvfølgelig dengang for 28 år siden.

15

Så da ønsket om et barn meldte sig hos min kæreste og jeg, blev jeg glad over at tænke på, hvor meget der har rykket sig i forhold til, - hvilke forventninger vi møder som børn og voksne - ud fra, om vi er kvinder, piger, mænd eller drenge. Jeg følte mig privilegeret, lettet og stolt over at være del af en generation, der på
20 mange måder **bryder** normer og stereotyper og **insisterer** på friheden til at være dem, vi ønsker.

25

Men jo tættere jeg kom på mit barns fødsel, jo mere blev glæden udfordret. For selvom **vi** som forældre vil opdrage vores børn ud fra vores egne ”gode” idealer, så er der jo en grund til, at det vi siger at et barn ”**kommer** til verden”, når det bliver født. De skal møde verden, alle dens normer, al dens larm. Og 8. marts 2025 på Arbejdermuseet som udgangspunkt synes jeg det er det **sundt og godt**

30

□ **Men** jeg må indrømme, at det alligevel kom bag på mig, **hvor** tidligt og **kraftfuldt** kønnede forventninger blev pålagt mit barn.

35

Allerede inden han kunne kravle, var han kategoriseret og pakket ind i forventninger om, hvad han skulle lege med, og hvad han burde interessere sig for. Stort set alt tøj vi fik i gaver, var med bilmotiver og gravemaskiner – endda før han overhovedet selv vidste, hvad en gravemaskine var. Til fastelavn for et par uger siden var han så klædt ud som brandmand, mens hans veninde var ”prinsesse med vinger”, som han sagde. Og hvis han havde været en pige, vil jeg vædde med, at han havde vidst, at **dét** altså hedder en **fe**. Men lad nu det ligge □

45

Selvfølgelig præsenterer vi ham for meget andet. Han ejer lyserødt, rødt og lilla tøj. Til hans treårs fødselsdag blev vi insisterende ved med at tale om, hvor sjovt det kunne være at ønske sig en dukke med klapvogn. Vi gør alt, hvad vi kan, men jeg har indset, at det ikke kun handler om os og vores idealer. Det handler om hele den kultur, vi er omgivet af, hvor kønsroller- og stereotyper i den grad stadig lever. For rigtig mange mennesker, er fx **dét** at skulle give en gave til en pige eller dreng **stadig** et spørgsmål om lyserødt eller lyseblåt, dukker eller biler, omsorg eller action. Jeg **ved** godt at det rigtig ofte er ubevidst og uden dårlige hensigter.

55

Det kan jo virke lidt banalt at stå her på kvindernes kampdag og tale om dilemmaer om lyserød og lyseblå, når man kan se hvordan piger og kvinders rettigheder indskrænkes ude i verden.

60

Men i en tid hvor der er så meget fokus – og tiltrængt - fokus på familieliv, forældre og rammer for hverdagen, så vil jeg gerne bruge min tale på, at tale om hvordan de små valg påvirker de store valg senere hen – eller er det omvendt? At signalerne og forventningerne til vores børn hænger ved – også i 2025.

65

For det handler ikke kun om hvordan min søn er blevet mødt de første tre år af hans liv. Det handler i lige så høj grad om, hvordan at jeg som mor konstant er blevet mødt med måbende miner eller løftede øjenbryn. Det startede allerede da han var 6 måneder og min kæreste og jeg valgte at dele barslen, så vi havde et par

70 dage hver om ugen i et halvt år. ”Hvordan kan det lade sig gøre?”, ”Hvem passer barnet?” blev der spurgt. Da min søn var lige under et år, stillede jeg op som forperson i min studenterfagforening. Her blev der sat spørgsmålstejn ved om det nu var godt for mig og mit barn. Igen i den allerbedste mening.

75

Lad mig slå fast – jeg bærer moderskabet med mig hver dag, men at være mor er ikke hele min identitet. Mit barn **godt** kan være vigtigste for mig, **uden** at det betyder at jeg skal planlægge hele mit liv med mit barn som omdrejningspunkt.
80 Jeg godt kan have et ungdomsliv, fortsætte med at være politisk aktiv og repræsentere andre- også selvom jeg er mor til et lille barn.

---

85 Jeg kender mange mænd, der har varetaget politiske hverv eller er begyndt i nye jobs sideløbende med, at de er blevet fædre. På min uddannelse møder jeg også løbende mænd, der vælger kun at holde 14 dages barsel – eller helt fravælger den – fordi de absolut ikke vil forsinkes. Jeg har ofte hørt sætningen: citat: ”Det er bedre for familien på den lange bane, at jeg hurtigt kommer ud og tjener
90 fuldtidsløn.” citat slut. Men den tankegang glemmer noget helt centralt: barsel handler ikke kun om rettigheder. Det handler i lige så høj grad om pligter. Pligten til at være til stede, pligten til at skabe nærvær og pligten til at tage ansvar – ikke bare økonomisk, men også som omsorgsgivende forælder.

95

Alt det her har selvfølgelig rod i noget større, som vi er nødt til at ændre på. For ser vi på arbejdsmarkedet, uddannelsesvalgene og barslen, så hænger tingene uløseligt sammen. Kvinder tager stadig størstedelen af barslen. Vi tjener mindre
100 end mænd og er hyppigere på deltid, især når vi får børn. På sigt betyder det dårligere pensionsopsparinger, færre karrieremuligheder og større risiko for fattigdom som ældre.

Jeg er bekymret over den bølge, vi ser nu, hvor mange løsningsforslag handler
105 om, at det skal være lettere og mere attraktivt at gå hjemme. For mig handler ligestilling nemlig ikke om, at hver især må klare sig selv, men om at skabe et samfund, hvor vi passer på hinanden. Et samfund, hvor vi løfter hinanden og

ikke fastholder hinanden i gamle mønstre.

110

Som feminist mener jeg, at vi må holde fast i løsninger for familierne, der **ikke** kun fokuserer på individet, men som tager ansvar for samfundet som helhed.

115 Det handler **ikke** om at dømme dem, der vælger at gå hjemme – men om at sige **klart og tydeligt**, at dét **aldrig** bliver den centrale knap, at skrue på, for at løse familielivets udfordringer. Og at et godt og meningsfuldt liv uden for meget pres også **skal** kunne lade sig gøre med arbejde eller karriere og frivilligt engagement.

120

Jeg ved at mange unge drømmer om at stifte familie en dag. Til det vil jeg bare sige, det er sygt fedt! Derfor skal vi stedet insistere på at et gode, frie og meningsfulde liv for alle er et fælles ansvar og derfor skal vi kæmpe for at skabe stærkere institutioner: særligt bedre daginstitutioner og skoler men også rammer

125 for arbejdslivet, som understøtter at vi deler både barslen og den mentale byrde derhjemme.

---

130 Nu skal vi synge - Jeg har valgt den her sang, fordi den sætter ord på det drømmeland, vi skal skabe sammen – et sted, hvor vi ikke bare skal passe os selv, men hvor vi tager ansvar for hinanden. Hvor vores børn kan vokse op, uden at være begrænset af snævre forventninger, og hvor vi tør drømme, larme og være præcis dem, vi ønsker at være. Lad os sammen synge om dén frihed.

135

Rigtig god kampdag!

Fællessang: Joanna

140

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler. Kontakt redaktionen med spørgsmål herom.

145

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale, Åbningstale

150

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anneline-larsens-8-marts-tale>

155

160

165

170

175

180

185